

Arrest

nr. 243 545 van 30 oktober 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229/1
8200 SINT-ANDRIES (BRUGGE)

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juli 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 30 oktober 2019 bij de Belgische ambassade te Syrië een aanvraag in voor een visum lang verblijf. De gemachtigde weigert op 9 juli 2020 het visum. Dit is de bestreden beslissing:

"Beslissing

Resultaat: Casa: Weigering

Visumtype: Visum lang verblijf (type D): MVV

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Aangezien betrokkene zich als 57 jarige Syrische moeder bij haar Syrische meerderjarige zoon in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art.10 van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers is niet voorzien in de wet. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag, waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat. De afgifte betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede appreciatiemarge bij de beslissing tot toekenning van een dergelijk visum, het betreft een gunst en geen recht. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Tevens zijn er geen bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Betrokkene doet haar aanvraag vanuit een relatief veilige omgeving in Turkije, en bewijst geen harde humanitaire elementen. Haar zoon is reeds een 5 tal jaar in België en reisde na zijn erkenning als vluchteling nog naar Syrië, ten gevolge loopt hij heden het risico dat zijn vluchtelingenstatus en de daarbij behorende sociale voordelen zal worden ingetrokken. Betrokkene kan door haar familie in België financieel gesteund (betrokkene heeft 3 meerderjarige kinderen in BE) worden via operatoren als Western Union of andere, en contact houden via de moderne media (Whatsap, Facetime e.d.) Het feit dat haar zoon bij zijn zus, haar 4 kinderen in België woont, dat haar zoon mentale problemen heeft ten gevolge de oorlog in Syrië, dat betrokkenen geen overige familie zou hebben in Syrië, dat haar dochter haar in België nodig heeft, dat zij haar kinderen mist en hen nog een keer wenst te zien voordat zij sterven, vormen niet afdoende bewijs op basis waarvan een humanitair visum te worden afgeleverd dewelke slechts in zeer uitzonderlijke gevallen worden uitgereikt. Het is niet opportuun dat betrokkene bij haar meerderjarige zoon in België komt inwonen. De te vervoegen zoon zou medische mantelzorg van zijn moeder nodig hebben, levenslang. Betrokkene zelf is meerderjarig en wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan, zo niet is financiële steun vanuit het buitenland misschien mogelijk. Op basis van het administratief dossier van de te vervoegen zoon blijkt dat er naar alle waarschijnlijkheid nog contacten geweest zijn in Turkije of Syrië. Het argument dat betrokkene haar kinderen nog 1 keer wenst te zien voordat zij sterft is niet ernstig. Tenslotte zijn er geen medische belemmeringen en verkeert aanvraagster op basis van het voorgelegde medische attest dd 06/11/2019 in een goede gezondheid. De te vervoegen zoon zou psychologische problemen hebben en zijn moeder nodig hebben als mantelzorgster, het valt niet uit te sluiten dat andere hulp mogelijk kan zijn. Het feit als volwassene nog steeds zijn moeder te missen is begrijpelijk, het feit een oorlog te hebben meegemaakt in Syrië is betreurenswaardig, deze problemen doen zich echter in veel andere Syrische of andere gezinnen in België voor.

Zonder deze elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie, een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen zoon, dochter., zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 10 VW inhouden. Gezinsshereniging tussen niet Europese meerderjarige ouders en kinderen is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt.

Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkene vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houden met de aangehaalde weigeringsmotieven (infra). Niet alle voorwaarden werden nagekeken. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

“Schending van: artikel 9 en 13 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 ; artikel 3 en 8 EVRM ; juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Verweerder meent dat er in casu geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zouden zijn die de afgifte van een humanitair visum op basis van artikel 9 en 13 Vw. zouden kunnen rechtvaardigen. Sic ?! De zoon van verzoekster, de heer M. M. (...), is duurzaam verblijfsgerechtigd in BELGIË als erkend vluchteling en lijdt aan een ernstige psychische ziekte, met name schizofrenie (zie stuk 4 en 6). Door verzoekster werd een medisch attest m.b.t. haar zoon voorgelegd waarin door Dr. DECLERCK uitdrukkelijk wordt gesteld (stuk 7):

“Is mantelzorg medisch vereist?

Best van moeder die met hem kan communiceren en die hij vertrouwt.”

Bovendien wordt door Dr. DECLERCK bevestigd dat zoon M. (...) levenslang zal dienen te worden behandeld ten gevolge van diens medische problematiek. Zoon M. (...) woont momenteel in bij diens zus M. (...), doch de zorg voor haar broer weegt erg zwaar op het gezin van zus M. (...) hetgeen wordt bevestigd door psychiater Dr. MINDERHOUT (stuk 6). Alwaar reeds twee geneesheren onafhankelijk van elkaar bevestigen dat verzoekster het best geplaatst is om mantelzorg te bieden aan haar zoon die zij door en door kent/begrijpt, is de stelling van verweerder als dat “het niet valt uit te sluiten dat andere hulp mogelijk kan zijn” t.a.v. zoon M. (...) werkelijk onbegrijpelijk. Gelet op de voorgelegde medische attesten die het ziektebeeld van zoon M. (...) en de medische noodzakelijke hulp van diens moeder bevestigen, is verweerder aldus schromelijk onzorgvuldig geweest in haar beoordeling door te stellen dat er in casu geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zouden zijn.

Bij weigering van het humanitair visum doet zich bovendien ontegensprekelijk een schending voor van zowel artikel 3 als artikel 8 EVRM.

Ten eerste is het een disproportionele aantasting van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekster indien zij alleen blijft achtergelaten in TURKIJE, terwijl haar kerngezin duurzaam legaal verblijvend is in BELGIË. Artikel 8 EVRM maakt een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts beperkt kan worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu is er geen enkele reden “in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn of de bescherming van de openbare orde, gezondheid of goede zeden” aanwezig

om een weigering van het humanitair visum te rechtvaardigen. Verzoekster is nimmer in aanraking gekomen met justitie en wenst louter te worden herenigd met haar familie op een veilige plaats en voor haar zieke zoon M. (...) te kunnen zorgen.

Ten tweede is er in hoofde van zoon M. (...) sprake van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM indien de medisch noodzakelijke mantelzorg door diens moeder hem zou worden ontzegd middels weigering van het humanitair visum. Volgens verweerder zou verzoekster haar aanvraag bovendien vanuit een relatief veilige omgeving in TURKIJE doen (quod certe non). Verweerder legt geen enkel stuk voor waaruit dit zou blijken, terwijl deze bewering bovendien regelrecht indruist tegen de recente verslagen over de situatie van Syrische vluchtelingen in TURKIJE, hetgeen daarenboven nog meer wordt bemoeilijkt door de huidige COVID-19-crisis (stuk 9):

"The Turkish government does not provide separate statistics for the number of refugees that have contracted COVID-19, but most Syrian refugees live in densely populated urban settings with high rates of infection. It is widely recognized that the pandemic has affected their lives doubly: good hygiene is hard in crowded households, and the outbreak has made it harder to meet basic needs and access to livelihood opportunities. This picture is likely to worsen given the toll that the pandemic is taking on the Turkish economy.(...) Even if their "temporary protection" status enables them to enjoy access to a range of free public services, including education and health care, their lives are marked by deep precarity. The pandemic has exacerbated this vulnerability. Crowded living quarters, poor sanitary conditions, food insecurity, and insufficient access to health services – as well as to online education for children – are particular factors that have heightened the impact of COVID-19 on refugees.(...) Thus, the conditions facing refugees in Turkey has deteriorated from their already fragile state, even with the deal helping to meet their basic needs."

Daarnaast stelt verweerder volkomen incorrect dat zoon M. (...) na zijn erkenning als vluchteling naar SYRIË zou hebben gereisd waardoor hij het risico zou lopen dat zijn vluchtelingenstatus zou worden ingetrokken ?! Dit is manifest onwaar en blijkt nergens uit. Verweerder legt geen enkel stuk voor m.b.t. deze blote bewering. Zoon M. (...) is evident nooit teruggereisd naar SYRIË. De ernstige psychologische problemen in hoofde van verzoeker zijn immers te kaderen in de oorlogssituatie in diens land van herkomst, laat staan dat hij vrijwillig naar SYRIË zou wensen terug te keren alwaar diens psychologische problemen hun oorsprong vinden. Zoon M. (...) heeft daarentegen wel gereisd naar TURKIJE om zijn moeder te bezoeken. Dit gebeurde in een opwelling en zonder begeleiding van diens familie. Aldaar verloor M. (...) diens Belgische verblijfskaart zodat hij niet kon terugreizen naar BELGIË. Middels tussenkomst van onderhavig raadsman kon M. (...) uiteindelijk weer BELGIË binnenkomen (stuk 8). De familie van M. (...) was uiterst ongerust en achteraf opgelucht dat er zich niets ergers heeft voorgedaan. Deze situatie mag dan ook andermaal het gebrek aan zelfstandigheid in hoofde van zoon M. (...) duiden, alsook diens sterke drang om bij diens moeder te zijn. Verweerder is in casu aldus niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens door volkomen foutief te stellen dat de heer M. M. (...) naar SYRIË zou zijn gereisd, zodat zij fundamenteel incorrect heeft beoordeeld en kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (schending materiële motiveringsplicht). Kortom, het valt voor eender welk redelijk mens niet te begrijpen dat er in casu geen sprake zou zijn van bijzondere humanitaire elementen alwaar verzoekster momenteel gescheiden leeft van haar kerngezin dat duurzaam verblijfsgerechtigd is in BELGIË én zij momenteel in barre omstandigheden dient te overleven in een vluchtelingenkamp in TURKIJE én medisch werd vastgesteld dat zij het best geplaatst is om mantelzorg te bieden aan haar zoon die lijdt aan schizofrenie en gans diens leven hiertoe zal dienen te worden verzorgd. In het licht van al het bovenstaande is het duidelijk dat verweerder op geen enkele wijze het dossier van verzoekster ook maar enigszins ernstig heeft onderzocht voorafgaand aan de genomen beslissing. De bestreden beslissing is dan ook kennelijk onredelijk genomen, mits schending van de materiële motiveringsplicht alsook mits schending van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van verweerder. De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op. "

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad evenmin toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9 van de Vreemdelingenwet – waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd – en van artikel 13 van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing steunt.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

Noch in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet, wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die niet onder het toepassingsgebied van artikel 10 van de Vreemdelingenwet valt, dient te voldoen teneinde een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De gemachtigde beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde vast dat verzoekende partij haar meerderjarige zoon in België wenst te vervoegen doch hij meent dat er geen bijzondere humanitaire elementen aanwezig zijn die de afgifte van een humanitair visum op grond van de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet kunnen rechtvaardigen. Hij motiveert als volgt: *“Betrokkene doet haar aanvraag vanuit een relatief veilige omgeving in Turkije, en bewijst geen harde humanitaire elementen. Haar zoon is reeds een 5 tal jaar in België en reisde na zijn erkenning als vluchteling nog naar Syrië, ten gevolge loopt hij heden het risico dat zijn vluchtelingenstatus en de daarbij behorende sociale voordelen zal worden ingetrokken. Betrokkene kan door haar familie in België financieel gesteund (betrokkene heeft 3 meerderjarige kinderen in BE) worden via operatoren als Western Union of andere, en contact houden via de moderne media (Whatsap, Facetime e.d.) Het feit dat haar zoon bij zijn zus, haar 4 kinderen in België woont, dat haar zoon mentale problemen heeft ten gevolge de oorlog in Syrië, dat betrokkenen geen overige familie zou hebben in Syrië, dat haar dochter haar in België nodig heeft, dat zij haar kinderen mist en hen nog een keer wenst te zien voordat zij sterven, vormen niet afdoende bewijs op basis waarvan een humanitair visum te worden afgeleverd dewelke slechts in zeer uitzonderlijke gevallen worden uitgereikt. Het is niet opportuun dat betrokkene bij haar meerderjarige zoon in België komt inwonen. De te vervoegen zoon zou medische mantelzorg van zijn moeder nodig hebben, levenslang. Betrokkene zelf is meerderjarig en wordt geacht voor zichzelf te kunnen instaan, zo niet is financiële steun vanuit het buitenland misschien mogelijk. Op basis van het administratief dossier van de te vervoegen zoon blijkt dat er naar alle waarschijnlijkheid nog contacten geweest zijn in Turkije of Syrië. Het argument dat betrokkene haar kinderen nog 1 keer wenst te zien voordat zij sterft is niet ernstig. Tenslotte zijn er geen medische belemmeringen en verkeert aanvrager op basis van het voorgelegde medische attest dd 06/11/2019 in een goede gezondheid. De te vervoegen zoon zou psychologische problemen hebben en zijn moeder nodig hebben als mantelzorgster, het valt niet uit te sluiten dat andere hulp mogelijk kan zijn. Het feit als volwassene nog steeds zijn moeder te missen is begrijpelijk, het feit een oorlog te hebben meegemaakt in Syrië is betreurenswaardig, deze problemen doen zich echter in veel andere Syrische of andere gezinnen in België voor. Zonder deze elementen die duidelijk duiden op een*

prangende humanitaire situatie, een zekere afhankelijkheid ten opzichte van de te vervoegen zoon, dochter, zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging art 10 VW inhouden. Gezinshereniging tussen niet Europese meerderjarige ouders en kinderen is niet voorzien in de Belgische vreemdelingenwet en humanitaire visa worden slechts in zeer uitzonderlijke gevallen uitgereikt."

De verzoekende partij beperkt zich tot de kritiek dat haar zoon een erkend vluchteling is en lijdt aan een ernstige psychische ziekte., m.n. schizofrenie. Zij stelt dat haar hulp als mantelzorger voor haar zoon noodzakelijk is. De gemachtigde motiveert dat de zoon van de verzoekende partij meerderjarig is en geacht wordt voor zichzelf in te staan, zo niet is financiële steun vanuit het buitenland mogelijk. Tevens wordt door de gemachtigde opgemerkt dat het niet uit te sluiten valt dat de zoon van de verzoekende partij zich kan beroepen op andere hulp dan de hulp van zijn moeder. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. De verzoekende partij geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de noodzaak aan mantelzorg dan de beoordeling die door de gemachtigde werd gemaakt. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad echter uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde in het licht van de elementen van het dossier een onzorgvuldige of onjuiste besluitvorming heeft gemaakt.

Verzoekende partij bekritiseert dat de gemachtigde niet de onder artikel 8 van het EVRM vereiste belangenafweging heeft gemaakt, zodat de bestreden beslissing een schending inhoudt van dit verdragsartikel.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het waarborgen van een recht op respect voor het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt dan ook in eerste instantie na of de verzoekende partij het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van het EVRM aantoonde waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, dat een autonoom begrip is en onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het wordt niet betwist dat verzoekende partij de moeder van is van M. M., die in België erkend vluchteling is. Evenwel, een biologische band volstaat op zich niet om in casu een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vast te stellen. Conform de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) valt de relatie tussen verzoekende partij en haar meerderjarige zoon in beginsel niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM tenzij wordt aangetoond dat de banden tussen beiden dermate hecht zijn omwille van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, naast de gewone affectieve banden.

Uit het administratief dossier blijkt dat de zoon van de verzoekende partij reeds een vijftal jaar in België is en opgevangen wordt door zijn zus. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in gebreke blijft om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen waarmee de gemachtigde rekening moest houden in zijn beslissing. Er blijkt immers niet dat de banden tussen haar en haar meerderjarige zoon dermate hecht zijn en dat er een zodanige graad van afhankelijkheid is tussen beiden dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

Bijgevolg wordt ook niet aannemelijk gemaakt dat er een belangenafweging diende plaats te hebben en dient de Raad de overige argumenten in de synthesememorie aangaande zulke belangenafweging niet verder te onderzoeken.

De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij betoogt vooreerst dat er in hoofde van zoon M. sprake is van een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM indien de medisch noodzakelijke mantelzorg door diens moeder hem zou worden ontzegd middels weigering van het humanitair visum. Uit de voorgaande bespreking is gebleken dat de zoon van de verzoekende partij reeds een vijftal jaar in België is en opgevangen wordt door zijn zus, zodat een onmenselijke en vernederende behandeling niet is aangetoond.

De verzoekende partij bekritiseert vervolgens de passage in de bestreden beslissing waar verweerder stelt dat verzoekster haar aanvraag bovendien vanuit een relatief veilige omgeving in Turkije doet. Zij stelt dat verweerder geen enkel stuk voorlegt waaruit dit zou blijken, *“terwijl deze bewering bovendien regelrecht indruist tegen de recente verslagen over de situatie van Syrische vluchtelingen in TURKIJE, hetgeen daarenboven nog meer wordt bemoeilijkt door de huidige COVID-19-crisis”*. Zij citeert uit de blog: <https://www.brookings.edu/blog/order-from-chaos/2020/06/11/as-covid-16-worsens-precarity-for-refugees-turkey-and-the-eu>.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de COVID-pandemie mondiaal toeslaat. Het is een epidemie op wereldwijde schaal. Het is derhalve niet aangetoond dat de verwerende partij hierover moest motiveren nu dit gegeven op zich geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de gemachtigde te dezen beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel noch van het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel wordt aangetoond. Evenmin blijkt een schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet of van artikel 3 en 8 van het EVRM.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend twintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC